

SÆLFANGSTEN VED NEWFOUNDLAND OG ST. LAURENCE-BUGTEN OG DENS REGULERING

Af kontorchef *Ph. Rosendahl*

Omkring 1763 drev newfoundlanderne hvalrosfangst med småfartøjer og fangst af sæl med garn eller skudfangst med riffel. Udbyttet var dog kun ca. 5.000 dyr om året. Men fra 1800 blev fangsten drevet i isen med store sejlskibe og blev da en indtægtskilde af betydning. I 1888 begyndte skotske sælfangere, som tidligere omtalt, fangst i Newfoundlandfeltet, da dette felt var rigere end Vesterisens felt. I 1913 gik man delvis over til store ståldampere på 200 til 2.000 tons, hver med en besætning på 100–200 mand.

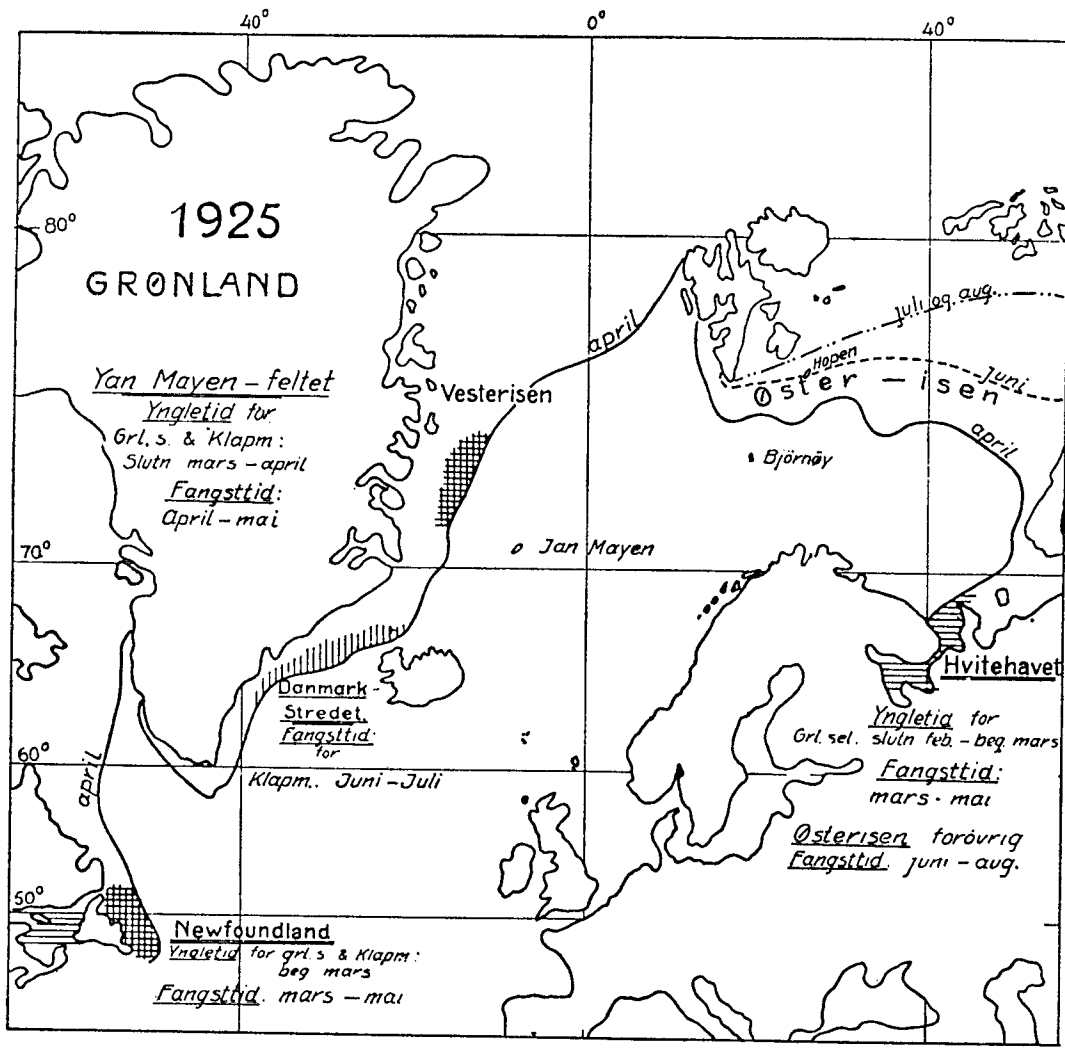
Fra 1938 har Norge sendt sine kraftigste sælfangstskibe til Newfoundlandfeltet. Sejladsen dertil over Atlanten i februar–marts anses dog meget hård med fare for overisning. Norge regner nu dette felt for det vigtigste fangstfelt.

Fangsten må først begynde den 10. marts udfør Newfoundland og Labrador og den 5. marts i St. Lawrencebugten, medens fangst om vinteren ikke er tilladt.

Skibene gør ofte to ture, nemlig først en tur efter unger i første halvdel af marts til ynglefelterne, den tager 3–4 uger. Så går de atter på tur efter at have losset fangsten. På denne fanges sæler af alle aldersklasser sammen med de nu svømmedygtige unger. Sælen ligger mere samlet end i Vesterisen og er derfor lettere at bjerge. Disse skibe hjembringer årligt ofte hver ca. 30.000 dyr.

Medens Newfoundlandfeltets klapmyds går til Danmarksstrædet i hårfældningstiden, går Newfoundland grønlandssæler til Grønlands vestkyst efter endt hårfældning og fordeler sig over denne, indtil de atter næste forår søger til Newfoundlandfeltet for at yngle. Grønlandssælen er Vestgrønlands vigtigste sælart, næstefter ringsælen (netsiden).

Fra norsk side menes, at sælfangst muligvis kan udvides ved, at den optages også i indløbet til Hudson Bay. Norge anførte i 1951 endvidere, at sælbestanden i Newfoundlandfeltet endnu er så stor, at fangsten kan udvides en del, uden at bestanden aftager. Canada mener derimod, at belastningen nu er så stor, at bestanden er i tilbagegang. Canada har derfor i 1959 i Kommissionen for Retsordenen på Havet ud-

Kort over fangstfelterne

udarbejdet af Norges fiskeridirektorat. Det viser grønlandssælgers (sortsiders) og klapmydsers ynglefelter ved Newfoundland og i Vesterisen samt grønlandssælgers ynglefelt i Hvidehavet. Endvidere ses klapmydsens hårfældningsfelt i Danmarksstrødet.

Trækket af grønlandssæler til Vestgrønland kommer fra Newfoundland.
 Trækket af klapmyds til Vestgrønland kommer fra Danmarksstrødet.

talt ønsket om, at spørgsmålet om Newfoundlandfangsten tages op i en kommission til oprettelse af en overenskomst mellem de interesserede lande om regulering af fangsten.

Alene Norges fangst under Newfoundlandfeltet androg nemlig f. eks. i tiden 1952-1957 mellem 160.000 og 230.000 grønlandssæler og mellem 33.000 og 87.000 klapmyds årlig. Til sammenligning kan anføres, at Grønlands samlede fangst af alle sælarter tilsammen kun udgjorde 58.000 dyr årlig.

Konferencen om Retsordenen på Havet har foreslået en konvention om bevarelse af de levende rigdomskilder i det åbne hav og anbefaler, at kyststaterne opnår en særlig indflydelse, når det gælder om at forebygge tilbagegang i fiske- og dyrebeholdningen i havet udfor et kystland. Konventionen er ikke vedtaget endnu, men et nyt møde forestår. Vedtages en konvention, og Canada da får gennemført en begrænsning af fangsten på Newfoundlandfeltet, vil denne kunne få stor betydning for Grønland, efterhånden som bestanden tiltager, thi det er som nævnt fra dette felt, grønlandssælen om foråret kommer til Grønland.

Danmark må i høj grad være interesseret i repræsentation under en sådan konference.

Sælfangst under Newfoundland er fra og med i år af aktuel interesse for grønlanderne, idet Den kongelige grønlandske Handel har chartret den norske sælfanger „Opo“, der ultimo februar gik til Grønland, hvor den tog 12 grønlandske fangere ombord, for at gå på sælfangst under Newfoundland i marts og april.

Formålet er i hurtigt tempo at bringe fuld last af friske sæler til fabrikken i Narssak, hvor kødet fryses til udhandling i landet, og hvor spækket omdannes til olie til eksport. Skindene beredes rationelt ligeledes til eksport.

Man regner med, at skibet vil gøre to rejser, og at det med fuld last skulle kunne hjembringe ca. 10,000 sælkroppe hver gang.

KILDER :

Thor Iversen: Drivis og Selfangst. Fiskeridirektoratet i Bergen 1928.
Norsk Fiskeridirektoratets Beretning om Selfangsten, Håkjerringfisket og overvintringsekspeditionerne 1957.